

18 Μαρτίου 2014

Η Μεσίτρια «Παναγία Σουμελά» για την ίαση μιας Μουσουλμάνας

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

Φωτο:efxinospontos.org

Οι οπλοφορούντες εξ ημών (διότι η οπλοφορία τότε επετρέπετο), διηγείται μια ομάδα Ποντίων που επισκέφθηκαν τη Μονή στον Πόντο, παρετάχθησαν κατά σειράν και ήρχισαν επανειλημμένως πυροβολούντες. Ευθύς δε μετά τον κρότον των πυροβολισμών, ηκούσαμεν τον γλυκόν ήχον των κωδώνων, διότι οι καλόγηροι αντελήφθησαν ότι έρχονται προσκυνηταί. Επεράσαμεν μέσω πυκνού δάσους πάντοτε με ομίχλην. Εφθάσαμε σχεδόν νύχτα προ της Μονής, κατάκοποι. Ανήλθομεν την απόκρημνον οδόν και εφθάσαμεν εις τα σκαλοπάτια της Μονής, 90 ως λέγουν, τα οποία αναβάντες εφθάσαμεν εις την είσοδον. Εις καλόγηρος, αφού επληροφορήθη την ταυτότητά μας, μας ήνοιξε διάπλατα την θύραν και κατέβημεν και πάλιν ισάριθμα σκαλοπάτια, οπότε μετ' εκπλήξεως ενομίσαμεν ότι ευρέθημεν εις έτερον τινά κόσμον. Άθελα αισθάνεται κανείς μίαν μυστικοπάθειαν βλέπων τα αρχαιοπρεπή κτίρια, προέχει η προσευχή του Προφήτου Ηλίου, η ζυγαριά του αρχαγγέλου Μιχαήλ με τους δαίμονας αφ' ενός και την ψυχήν του αμαρτωλού ανεβαίνουσαν εις τον ουρανόν, ην φροντίσουσιν οι δαίμονες να αρπάξουν, το εξέχον εκ του σπηλαίου ιερόν σκεπασμένον με πλάκας χαλκού αντί κεράμων κ.λ.π.

Υπό το κράτος της τοιαύτης μυστικοπάθειας εισήλθομεν εις τον Ναόν, αμυδρώς φωτιζόμενον, καθότι ήτο πλέον νυξ. Την προσοχήν μας επέσυρε μια Τουρκάλα την

οποίαν συνόδευον 20 περίπου Τούρκοι και Τούρκισσες, ήτις εκυλίετο προ του Ιερού Βήματος και εσπάρασσε εκβάλλουσα αγρίας φωνάς, ως υλακάς κυνός (ουρλιαχτά σκύλου).

Η Παναγία έκαμε το θαύμα της, διότι την άλλη μέρα την είδομεν εις την λειτουργίαν εκκλησιαζομένην με ημάς ήμερον και σώφρονα και τους Τούρκους ασπαζόμενους την εικόνα της «Μειϊράμανας» και ευχαριστούντες διά το θαύμα της.

Οι καλόγηροι μας υπεδέχθησαν φιλοφρονέστατα και μας διεμοίρασαν διανυκτέρευσιν εις τα αρχοντικά δωμάτια. Εκεί μας έφεραν το κλασικόν σινίν, ήτοι μεγάλον χάλκινον δίσκον με κινητόν στήριγμα και μέγα πήλινον βαθύ σκεύος με τον σουρβάν, ήτοι σούπαν με καλαμποκίσια κορκότα. Μετά το δείπνον ήρχισαν τα διάφορα αστεία και γέλωτες. Δεν είχομεν κοιμηθεί δύο ώρας οπότε ηκούσαμεν να κτυπά το σήμαντρον, ξύλον εύηχον, το οποίον εκτύπα εις καλόγηρος με ελαφρόν ξύλινον κόπανον, και κατόπιν ηκούσαμεν να βροντούν αι καμπάνες.

Εσπεύσαμεν εις την Εκκλησίαν. Η πλημμύρα του φωτός, η μελωδική ψαλμωδία των καλογήρων, το σπήλαιον της εκκλησίας με τας αγιογραφίας, μας είχαν ανυψώσει εις αιθέριους κόσμους, όπου ενομίζομεν ότι ευρισκόμεθα.

Η εκκλησία απέλυσε κατά τα ξημερώματα, όπου εμπρός εις την ιστορικήν εικόνα της Θεοτόκου, της ιστορηθείσας υπό του Αποστόλου Λουκά, εψάλαμεν παράκλησιν και εξελθόντες εις την αυλήν είδομεν πιπτούσας εκ του ύψους εκ σχισμής του βράχου τρεις σταγόνας ύδατος εις επί τούτω δεξαμενήν, εξ ης υδρεύετο η Μονή.

Μετέβημεν και πάλιν εις τα δωμάτιά μας, όπου μας προσεφέρθη και διά πρόγευμα ο ίδιος σουρβάς.

Ετοιμαζόμεθα πλέον δι' αναχώρησιν, οπότε είδον εις τοίχους γραμμένα πολλά ονόματα προσκυνητών. Ηθέλησα να γράψω κι εγώ το όνομά μου και ανέβην εις τους ώμους ενός συντρόφου μου διά να φθάσω υψηλότερα. Ησθάνθην όμως και τον στόμαχον βεβαρυμένον από τον σουρβάν και έγγραφα όσον έφθασαν οι χείρες εις υψηλότερον μέρος:

«Αρ έρθα κ' επροσκύνεσα γουρπάν ις Παναγία μ'

Άμα 'φαγα και την σουρβάν κ' επρέστην η κοιλία μ'».

Κατά την αναχώρησιν παρετάχθησαν όλοι οι καλόγηροι διά να μας αποχαιρετήσουν, και ενώ ανεβαίνομεν, ήρχισε η τιμητική δι' ημάς αποχαιρετιστήριος κωδωνοκρουσία, την οποίαν ηκούομεν επί πολύ διάστημα, επιστρέφοντες μέσωσ Λιβεράς εις Γαλίαναν. Θα αξιωθούμεν, άραγε, να ίδωμεν ποτέ

τα άγια εκείνα μέρη;

Περιοδικό «Ποντιακή Εστία» Έτος 1953

Πηγή: Μνήμες και μνημεία του Πόντου. Στέφανος Π. Τανιμανίδης. ΣΟΥΜΕΛΑ «Η ΠΡΟΣΦΥΞ ΠΟΝΤΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ». Τόμος β΄. Σελ. 448-450

<http://bitly.com/106PWJk>